

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 lipca 2024 r.,

sprawy **B. K.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 9 stycznia 2024 r., sygn. akt VI Ka 883/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 8 marca 2022 r., sygn. akt III K 309/19,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

B. K. został oskarżony o to, że w dniu 25.10.2018 r. w W. przy ul. B. posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych oraz innych zabronionych przez ustawę z grupy I-N i IV-N i I-P w postaci: ziela konopi innych

niż włókniste w ilości 849,68g, żywice konopi (haszysz) w ilości 719,59 g, amfetaminę w ilości 488,75 g, 59 sztuk tabletek z substancją MDMA o łącznej masie 20,55 g oraz substancję krystaliczną zawierającą 4-CEC o wadze 291,78 g i czynił przygotowania do wprowadzenia ww. środków do obrotu przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57 ust. 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., sygn. akt III K 309/19, uznał oskarżonego B. K. za winnego tego, że w dniu 25.10.2018 r. w W. przy ul. B. posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych oraz innych zabronionych przez ustawę z grupy I-N i IV-N i I-P w postaci: ziela konopi innych niż włókniste w ilości 849,68g, żywice konopi (haszysz) w ilości 719,59 g, amfetaminę w ilości 488,75 g, 59 sztuk tabletek z substancją MDMA o łącznej masie 20,55 g oraz substancję krystaliczną zawierającą 4-CEC o wadze 291,78 g przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 25.10.2018 r. godz. 8.30 do dnia 8 marca 2022 r.

Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych, zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] poz.1-14 (k. 211) przez zniszczenie (pkt III wyroku), zaś w pkt IV orzekł o zwrocie [...] poz. 15-21. Sąd orzekł nadto o kosztach sądowych i opłatach (pkt V wyroku).

Wyrok Sądu Rejonowego w całości zaskarżył apelacją prokurator i zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez niesłuszne uznanie, że oskarżony B. K. nie czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu posiadanych środków odurzających i substancji psychotropowych, a zatem jego zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanego mu czynu z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków.” Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelację w sprawie wniósł także obrońca oskarżonego. Zaskarżając wyrok w całości, obrońca, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„1. Art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego i jego obrońcy o przesłuchanie świadka M. R. i uznanie, że okoliczności, które miały być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, mimo że zeznanie tego świadka miało istotne znaczenie dla ustalenia prawidłowego stanu faktycznego, a przede wszystkim ustalenia właściciela ujawnionych w toku przeszukania w domu oskarżonego środków odurzających i tym samym zweryfikowania wersji podawanej przez świadków M.S. i P. U. jak i samego oskarżonego;

II. Art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego i jego obrońcy o przesłuchanie funkcjonariuszy policji P. C. , M. P. i T. S. i uznanie, że okoliczności, które miały być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, mimo że ww. osoby uczestniczyły w czynnościach przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego, co pozwoliłoby na ustalenie, czy faktycznie oskarżony współpracował z policją i sam wskazał miejsce swojego zamieszkania i przechowywania środków odurzających i nie utrudniał przeprowadzanych czynności, co ma znaczenie w zakresie oceny postawy oskarżonego, weryfikacji jego wyjaśnień, a także wymiaru wymierzonej kary;

III. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w postaci zeznań świadka P. M. złożonych przez niego na etapie postępowania przygotowawczego, polegające na uznaniu ich za wiarygodne w zakresie okoliczności ujawnienia środków odurzających, podczas gdy funkcjonariusze nie musieli przeprowadzać czynności przeszukania pomieszczenia mieszkalnego należącego do oskarżonego, gdyż oskarżony sam wskazał nie tylko swoje miejsce zamieszkania, ale także miejsce w którym znajdowała się torba z narkotykami;

IV. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w postaci zeznań świadka P. U. , złożonych na etapie postępowania sądowego, polegające na niezasadnym uznaniu, że istnieją wątpliwości co do prawdomówności świadka w zakresie w jakim twierdziła, że P. S. chciał płacić oskarżonemu, żeby ten <<nic nie mówił>>, podczas gdy zeznania świadka M. S. potwierdzają, że P. S. prosił o numer telefonu do P. U. w celu nawiązania z nią kontaktu;

V. Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań i wiedzy doświadczenia życiowego w postaci wyjaśnień oskarżonego i uznanie ich za niewiarygodne w zakresie wskazania przez niego P. S. jako właściciela środków odurzających oraz jego roli jako pomocnika przy przechowywaniu zakazanych substancji, podczas gdy oskarżony od początku trwania postępowania składał konsekwentne wyjaśnienia, wskazywał osobę, która przekazała mu narkotyki do przechowania, a nadto składał wnioski dowodowe, które miały potwierdzić przedstawioną przez niego wersję, które przez Sąd zostały oddalone,”

a w konsekwencji powyższych uchybień, zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że w dniu 25 września 2018 r., B. K. w W., przy ul. B. posiadał wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych oraz innych zabronionych przez ustawę z grupy I-N i IV-N i I-P, w sytuacji gdy oskarżony tylko i

wyłącznie ułatwił posiadanie środków odurzających P. S. poprzez udostępniając mu miejsca do ich przechowywania w zamian za ich używanie, co skutkowało, określeniem błędnej jego roli w inkryminowanym zdarzeniu i błędnie przyjętą kwalifikację prawną czynu”.

Obrońca wniósł o przeprowadzenie i dopuszczenie dowodu z postaci zeznań imiennie wymienionych świadków, przedstawiając okoliczności ich powołania, a na zakończenie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „uznanie oskarżonego B. K. za winnego tego, że w dniu 25 października 2018 r. udostępnił ustalonej osobie pomieszczenie mieszkalne w W. przy ul. B. w celu ułatwienia jej dokonania przestępstwa posiadania znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz innych zabronionych przez ustawę z grupy I-N i IV-N i I-P w postaci: ziela konopi innych niż włókniste w ilości 849,68g, żywice konopi (haszysz) w ilości 719,59 g, amfetaminę w ilości 488,75 g, 59 sztuk tabletek z substancją MDMA o łącznej masie 20,55 g oraz substancję krystaliczną zawierającą 4-CEC o wadze 291,78 g, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k.” i wymierzenie mu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Niezależnie od powyższych zarzutów na podstawie art. 427 § 1 i 2. k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił również rażącą surowość orzeczonej kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, która nie uwzględnia występujących w sprawie okoliczności łagodzących takich jak m.in. właściwości i warunki osobiste sprawcy, zachowanie i postawa oskarżonego po popełnieniu czynów m.in. przyznanie się do posiadania środków odurzających, wyrażenie skruchy, złożenie wyjaśnień wiarygodnych, spójnych, korelujących z pozostałym materiałem dowodowym, a nadto nienadanie dostatecznego znaczenia wydanej opinii sądowo-psychiatrycznej z której jasno wynika, że oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu i substancji psychoaktywnych i tym samym był podatny na relacje z P. S., a także tego, że środowiskowe i rodzinne warunki osobiste w jakich dorastał

oskarżony, miały wpływ na kształtowanie jego osobowości, jak również tego, że oskarżony ma krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego stylu życia, co winno prowadzić do orzeczenia kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację wniósł także oskarżony, który podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz wniósł o przesłuchanie świadków P. M. , P. C. , M. P. , T. P. oraz M. R. wskazując na okoliczności ich powołania. Oskarżony wniósł o złagodzenie wymierzonej mu kary.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 9 stycznia 2024 r. w sprawie VI Ka 883/22, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w punkcie 1 w miejsce art. 64 § 2 k.k. wpisał art. 64 § 1 k.k., uchylił pkt 2, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to:

„1) art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. przejawiającą się w sprzeczności w treści wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie, a mianowicie brak dostrzeżenia, że dokonano w orzeczeniu I instancji po jego podpisaniu przekreślenia, a następnie dopisano na oryginale wyroku innej jednostki redakcyjnej, co wpłynęło na zmianę kwalifikacji prawnej,

2) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez brak rzetelnego rozważenia przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego, naruszenia przez Sąd I instancji art. 167 k.p.k. i 170 § 1 pkt 2 k.p.k., co skutkowało przeniknięciem uchybień do wyroku II instancji polegających na oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania funkcjonariuszy uczestniczących w zdarzeniu oraz świadków zgłoszonych przez oskarżonego, co uniemożliwiło weryfikację prawidłowości pozostałego materiału dowodowego jak również samej wersji wydarzeń przedstawianej przez oskarżonego;

3) art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. polegającą na niedostrzeżeniu przez Sąd Odwoławczy uchybień wyroku Sądu I instancji i wydaniu orzeczenia obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń stanu faktycznego sprzecznego z dowodami zgromadzonymi w sprawie i niepełnego, dokonanego z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nie zostały te ustalenia oparte na całokształcie dowodów, a jedynie przy uwzględnieniu tych niekorzystnych dla Skazanego w szczególności nie uwzględnieniu faktu, że właścicielem środków odurzających była inna osoba niż oskarżony;

4) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozpoznanie zarzutów apelacji w zakresie dotyczącym ustalenia istnienia u Skazanego zamiaru popełnienia czynu zabronionego z art. 62 § 2 u.o.p.n. stanowiącego część stanu faktycznego, w sytuacji gdy w sprawie oskarżony wyłącznie ułatwił posiadanie środków odurzających P.S., co skutkowało błędnym określeniu roli Oskarżonego w inkryminowanym zdarzeniu oraz błędnym przyjęciu kwalifikacji prawnej.”

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że w sprawie doszło do obrazy art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z faktem przekreślenia i dopisania na oryginale wyroku po jego podpisaniu innej jednostki redakcyjnej, co wpłynęło na zmianę kwalifikacji prawnej czynu i sprzeczności uniemożliwiającej jego wykonanie. Pomijając fakt, że gdyby rzeczywiście doszło do przerobienia wyroku po jego podpisaniu, to i tak nie

zachodziłaby sprzeczność w jego treści uniemożliwiająca wykonania orzeczenia, wskazać trzeba, że zarzut kasacyjny opiera się na, delikatnie rzecz ujmując, nieporozumieniu. Sąd Okręgowy z urzędu zauważył, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem wynika, że dotyczy on popełnienia przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. – czyli w sytuacji, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary popełnia umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany (tak właśnie zachowanie skazanego zakwalifikował prokurator w akcie oskarżenia – k – 222/tom II). B. K. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 27.01.2014 r. sygn. IV K 805/13 został skazany na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności (k- 525/tom III). Karę odbywał w okresie od dnia 26.03.2014 r. do 26.03.2015 r. (k- 521/tom III). W niniejszej sprawie oskarżony popełnił przestępstwo w dniu 25.10.2018 r. Oba przestępstwa są podobne do siebie gdyż są skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu - zdrowiu publicznemu. Sąd I instancji w opisie czynu zawarł ustalenia dotyczące recydywy z 64 § 1 k.k. zaś w kwalifikacji prawnej podał art. 64 § 2 k.k. nie zmieniając opisu czynu (koresponduje to z uzasadnieniem wyroku Sądu Rejonowego, w którym podano, że oskarżony działał w warunkach recydywy z art. 64 § 2 k.k. – sekcja 1.4). W tej części wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść przez oskarżonego i jego obrońcę, dlatego też Sąd odwoławczy w tym zakresie poprawił kwalifikację prawną wpisując w miejsce „art. 64 § 2 k.k.”, „art. 64 § 1 k.k.”, w ten sposób dostosowując ją do opisu czynu. Zmiana wyroku Sądu I instancji polegająca na skreśleniu „art. 64 § 2 k.k.” i nadpisaniu „art. 64 § 1 k.k.” była konsekwencją wydania wyroku reformatoryjnego przez Sąd odwoławczy. Na stronie pierwszej wyroku Sądu Rejonowego (k – 378) odcisnięta została w prawym górnym rogu pieczęć o treści „Sprostowano wyrokiem z dnia 09.01.2024 r. k.544”, z podpisem zastępcy kierownika sekretariatu, a na stronie drugiej orzeczenia sporządzono omówione już skreślenie i nadpisanie. Kwestionowany w kasacji zapis jest zatem konsekwencją wyroku Sądu Okręgowego, który znajduje się na wspomnianej karcie 544 i – niezależnie od

poprawności tej czynności – z całą pewnością nie uzasadnia zarzutu zaistnienia bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy dokonał pełnej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, aprobując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. rozpoznał podniesione w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k. W sposób wyczerpujący i logiczny wykazał, iż Sąd pierwszej instancji przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, prawidłowo je oceniając i wywodząc logiczny wniosek, że B. K. popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o przesłuchanie funkcjonariuszy Policji biorących udział w zdarzeniu, uznając, że okoliczności które miały być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Celem wyjaśnienia okoliczności zgłaszanych przez obrońcę Sąd odwoławczy przesłuchał funkcjonariusza Policji P. M. (k - 539-541/tom III). Pozostałe wnioski oddalił uznając, że nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to, kto był właścicielem narkotyków ujawnionych podczas przeszukania mieszkania w dniu 25 października 2028 r., zaś pozostałe okoliczności zostały udowodnione zgodnie z wyjaśnieniami skazanego, w tym z treścią protokołu przeszukania mieszkania, w którym zaznaczono, że skazany dobrowolnie wydał narkotyki (k – 21v/tom I), co również potwierdził przesłuchany na rozprawie odwoławczej świadek P. M. .

Autor kasacji traci z pola widzenia całość materiału dowodowego, nadając nadmierne znaczenie oddaleniu wniosku dowodowego w postaci zeznań świadków M. R. , P. C. , M. P. i T. S. . Niezależnie jednak od wszystkiego, kwestia oceny poszczególnych dowodów i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, nie może być podstawą zarzutów kasacji.

Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie potwierdziła stanowiska obrońcy jakoby w sprawie doszło do naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. Wydane orzeczenia poprzedzone zostały wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, w najmniejszym stopniu nie naruszającą zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k., także w zakresie zagadnienia posiadania i własności środków odurzających, co wprost wynika z uzasadnienia z pkt. 3.1. formularza.

Mając powyższe na uwadze, a nadto zważywszy, iż zarzuty kasacyjne w rzeczywistości nie zostały merytorycznie uzasadnione, Sąd orzekł, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna i oddalił ją na posiedzeniu.

[J.J.]

[ms]